

Лисиця Личаківна (за мотивом казки Володимира Даля) Сценарій театралізованої вистави

Галина МИТРИНСЬКА, викладач-методист Університетського коледжу Київського університету імені Бориса Грінченка, м. Київ

Поради до постановки: в кожній хаті стоїть стіл, два стільці, збоку лавка. Господарі зайняті своїми справами. Перший господар, наприклад, може чоботи підбивати, а баба щось в'язати, другий господар – личаки плести, а його баба – шити, третій господарі – вечеряти за столом. Коли лисиця втікає від собаки, виконавиця ролі стрибає зі сцени вниз, а собака стоїть над нею, а потім витягає її наверх. Усю виставу супроводжує музика, яка створює настрій, передає темп рухів дійових осіб.

Дійові особи:

Оповідач
Лисиця
Перший господар
Перша баба
Другий господар
Друга баба
Третій господар
Третя баба
Собака

Оповідач. Зимової ночі йшла голодна кума стежкою; на небі хмари повисли, полем сніжок поросить.
(Лисиця йде, сумно понуривши голову).

Лисиця. Хоч би яку крихту до рота вкинути.

Оповідач. От іде вона битим шляхом. Бачить, лежить личак.

Лисиця. Що ж, колись, може, й личак знадобиться.

Оповідач. Вхопила личака в зуби й рушила далі. Приходить у село й до першої-ліпшої хати. (Лисиця стукає).

Перший господар. Хто там?

Лисиця. Це я, добрий чоловіче, лисичка-сестричка, пусти переночувати!

Перший господар. У нас і без тебе тісно!

Лисиця. Хіба мені багато треба? Сама ляжу на лавку, а хвостик – під лавку. От і все.

Перша баба. Давай впустимо її.

Перший господар. Добре, заходь.

Лисиця. Чоловіче, чоловіче, заховай мій личачок!

Перший господар. Давай. (Кидає личака під піч. Лисиця лягає на лавку).

Оповідач. Ось уночі, коли всі поснули, лисичка дістала личака й закинула далеко в піч, а сама повернулася, лягла на лавку, а хвостик опустила під лавочку. (Слова оповідача супроводжуються рухами лисички).

(Почало світати. Лисиця прокидається, заходять господарі).

Лисиця. Поверни, старий, мій личачок!

Перший господар. Та де ж він?

Лисиця (голосить). Скривдив ти мене, старий, поживився моїм добром, а я за свого личачка і курочки не візьму!

Перший господар. Що робити? Сам же клав!

Перша баба. Давай віддамо їй курочку.

Перший господар. Бери, лисонько, курочку.

Лисиця. Прощайте!

Лисиця (йде й співає).

Лисичка-сестричка

Темної нічки

Йшла голодна;

Йшла вона та йшла,

Личака знайшла

У село принесла,

Добрим людям збула;

Курочку взяла.

Оповідач. Підходить вона ввечері до іншого села.

(Лисиця стукає в хату).

Другий господар. Хто там?

Лисиця. Це я, лисичка-сестричка. Пусти, дядечку, переночувати!

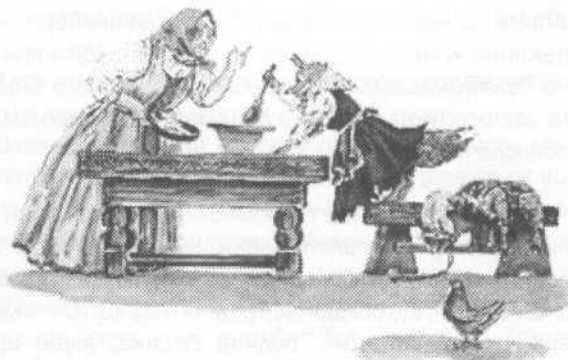
Другий господар. У нас і без тебе тісно, іди собі далі.

Лисиця. Я багато місця не займу, сама ляжу на лавку, а хвіст – під лавку, от і все!

Другий господар. То заходь.

Оповідач. Господарі і впустили лисицю.

Лисиця. Чоловіче, чоловіче, заховай мою курочку!

Другий господар (бере курочку). Хай посидить з качечками.

(Лисиця вмощується на лавці, а як господарі по-снули, злазить з лавки, дістає свою курочку, з'їла, а тоді скочила на лавку та й заснула).

Оповідач. Почало світати.

(Лисиця прокидається, потягується, починає збиратися в дорогу).

Лисиця. А де моя курочка?

Другий господар. Що за диво? Курки й сліду немає!

Лисиця (голосить). Курочко ж моя, чорнушечко моя, заклывали тебе рябі качки, забили тебе сизі селезні! Не візьму я за тебе будь-яку птицю!

Друга баба. Віддаймо їй качечку та погодуймо на дорогу!

Лисиця (співає).

Лисичка-сестричка

Темної нічки

Йшла голодна!

Йшла вона та йшла,

Личака знайшла –

У село принесла,

Добрим людям збула;

За личака – курочку,

За курочку – качечку.

Оповідач. Почало смеркати. Побачила лисиця віддалік хатину й повернула туди.

(Лисиця стукає у двері).

Третій господар. Хто там?

Лисиця. Я, лисичка-сестричка, збилася з дороги, вся перемерзла, ніжки відвалюються од бігу! Впусти мене, добрий чоловіче, відпочити та зігрітися!

Третій господар. І радий би впустити, кумонько, та нікуди!

Лисиця. Та я не вередлива, кумцю: сама ляжу на лавку, а хвіст підібгаю під лавку, от і все!

Оповідач. То заходь вже.

Лисиця. Збережи до ранку мою качечку-плосконо-сочку.

Третій господар. Давай. Пустимо до гусей. (Відводить вбік бабу, звертається до неї). Чи не тая це лисиця, про яку люди розповідають?

(Лисиця вмощується на лавочку і слухає, коли заснуть господарі, потім схопила свою качку і з'їла, а сама знову на лавці й заснула. Старий зі старою все бачать).

Оповідач. Почало світати.

Третій господар. Як, лисичко, спала-відпочивала? (Лисичка потягується та очі протирає).

Третій господар. Пора тобі, лисичко, й честь знати. Пора в дорогу збиратись.

Лисиця. Я спочатку своє добро заберу. Давай-но мою качку!

Третій господар. Яку?

Лисиця. Та ту, що я тобі ввечері віддала на збереження. Ти ж її у мене взяв?

Третій господар. Узяв.

Лисиця (з наполяганням). Якщо взяв, то й віддай.

Третій господар. Качки твоєї за решіткою немає; хочеш, іди подивися – самі гуси сидять.

Лисиця. (Лисиця падає на підлогу і починає голосити). Була в мене качечка, небачена, нечувана, рябенька, з позолотою, за цю качечку я й гусачка не взяла б.

Третій господар (вбік). Стривай, будеш ти пам'ятати свою качку! (Лисиці, зітхнувши). Нічого не вдієш, треба йти з тобою на мирову. Візьми ж, матінко, Лисице Патрикіївно, візьми будь-якого мого гусачка!

Оповідач. Але замість гуски підклав їй у мішок собаку. (Лисиця бере мішок й вирушає). Йшла вона, йшла, і захотілося їй заспівати пісеньку про себе та личака.

(Лисиця сідає, кладе мішок на землю і тільки-но заходилася співати, як раптом із мішка вискакує собака та на неї, а вона тікати, собака за нею. Бігають один за одним по сцені, та лисиця ускочила в нору, а собака не проліз у нору й став чатувати, чи не визирне лисиця).

Лисиця. Вушка мої, вушка, що ви робили, як собака за мною гнався?

Оповідач. А ми слухали та слухали, щоб собака лисоньку не з'їв.

Лисиця. Очки мої, очки, що ви робили?

Оповідач. А ми дивилися та дивилися, щоб собака лисоньку не з'їв!

Лисиця. Ніженьки мої, ніженьки, що ви робили?

Оповідач. А ми бігли та бігли, щоб собака лисоньку не піймав.

Лисиця. Хвостик, хвостик, а що ти робив?

Оповідач. А я не давав тобі ходу, за всі пеньки та сучки чіплявся.

Лисиця. А, то ти не давав мені бігти?! Стривай, ось я тобі покажу (гукає собаці). На ось, з'їж його!

(Собака миттю хапає лисицю за хвіст і витягує з нори).